

IN FUNERE
ANGELI ANTONII SCOTTI
CUIUS NOMINI
NULLUM PAR ELOGIUM
ELEGIA

Hei mihi ! quantum
Auxilium, Ausonia, et quantum tu perdis, Iule,
Vino. Sen. xi, 67.

NEAPOLI
AD SIGNUM A. MANUTII

Nam quaecunque homines bene cuiquam aut dicere possunt,
Aut facere, haec a te dictaque factaque sunt.

Car. LXXVI.

IOSEPHUS TACCONIUS

FRANCISCO MANERA

SOC. IESU IN PROVINCIA NEAPOLITANA PRAEFECTO

S.

QUANTO moerore confectus fuerim quum ille, non minus re, quam nomine Angelus, coelestia sociorum agmina moriendo revisit, non sum facile verbis explicaturus: tu tamen ipse suavissimo, quo polles, animo conicere potes, qui nos nostraque omnia teneris usque ab annis cognoscere suetus, virum etiam omni virtute officioque ornatissimum adeo diligebas, ut, eo deficiente, non animi tantum, sed et corporis aegritudine diutius laboraveris. Ecquis enim post ereptum illud sanctitatis atque doctrinae miraculum, Ioannem Andresium, *quo nihil maius meliusve terris fata donavere . . . nec dabunt*²; qui nobis, ut ita dicam, commune numen, primos iuventutis annos coelesti consuetudine beavit, ecquis, inquam, tui meique amantior, et doctior, sanctiorque contingere poterat? Ipsum tanto nomini, tantae sapientiae devinctum

---

² Hor. Od. IV, 2.

mirati sumus; et quidquid postea iucundum ex humanitate alicuius et moribus haurire fas erat, nobis ex illo defluxit. Vidi ego, penitusque perspexi in meis variis temporibus et sollicitudines et laetitia suas; vidi studiorum hortatorem et ducem, consiliorum auctorem, alterum divinae religionis munere patrem, qui vitae integerrimae auctoritate, animi diligentia, sapientissima sermonum iucunditate gressus mihi regeret firmaretque, pariterque opera, exemplis; gratia quam amantissime iuvaret. Heul quam magnum hominem, et quanta humanitate temperatum amisimus! Ipse quidem rarissimo nexu miram litteris scientiisque pietatem, incredibilem dignitati mansuetudinem, eruditioni sapientiam, ingenuitatem prudentiae, gravissimis quibuscumque officiis alacritatem coniungens, divini Redemptoris instar, *omnibus omnia factus*^{*}, *pertransiit benefaciendo*^{*}, sui-que desiderium, nemini reparandum, universorum animis reliquit. Tanta igitur iactura exanimatus, non ut amplissimi viri laudes celebrarem, haud etenim sua carminibus maior fieri potest gloria, meque illam *pudor, imbellisque lyrae musa potens velat culpâ deterere ingenii*^{*}, sed ut angoris acerbitalatem effunderem, grati-que animi sensus quodammodo patefacerem, aliquot la-

^{*} Ad Corinth. 13, 32.   ^{*} Act. Ap. 1, 38.   ^{*} Hor. Od. 1, 6.

erymans elegos deduxi, qui serius quam optaverim, sollicitudinis atque observantiae nostrae testimonium, prodeunt. Non id mihi tamen obiicias, rogo: putabam equidem atque sperabam clarissimos Hereulanensis Academiae socios sanctissimo Praesuli, de re litterarum publica, deque se optime merito, phoebeum aliquod monumentum, in quod meam quoque symbolam conferre possem, instructuros: neque tantum putabam, verum et ita procul dubio factum iri omnia mihi suadere videbantur. Spe tamen usque adhuc delapsus, ultra silentium proferre piaculum duxi, tuoque nomini versus, quales ii cumque sint, coniunctos volui, ut dolentis animi tui questibus meos quoque dolens confundam, et intermissos etiam fructus praeteritae consuetudinis tuae suavissimos iterum percipiam. Quos tibi ita commendatos habeas velim, ut non amplius in illis morarum, quibus olim unanimi exercitatione litabamus, dona requiras, totum enim hoc studium mihi superincumbentes curae, et liberi, et domestica funera abseiderunt; sed me tantum gratiae, benevolentiae, officii, nulla unquam temporis aut rerum obstante fortuna, memorem sentias. Vale, amicorum omnium praesentissime, meque absens absentem fac mutuo diligas — Dabam ex patrio Silitiani pago.

MEMORIAM . DESIDERATISSIMAM

ANGELI . ANTONII . SCOTTI . DOMO . PROCHYTA

ARCHIEP. THESSALONICENSIVM

REGIONVM . PRINCIPVM . PRAECEPTORIS

HERCULANENSIS . ACADEMIAE . ET . BORBONICAE . BIBLIOTH. PRAEPECTI

VIRI . OMNIBVS . NVMERIS . ABSOLVTI

QVI . FERVENTISSIMO . CARITATIS . AFFECTV

COLVM . QVE . TERRARVM . QVE . ORBEM . COMPLEVIS

IVVENTVTI . MORES . PIETATEM . DOCTRINAM . INSPIRANDO

AEGRIS . PRAESENTIAM . EGENTIBVS . OPEREM . MISERIS . SOLATIUM

ORATIAM . QUIBVSQVE . LARGIENDO

INFATICABILI . VIRTVTVM . OMNIUM . EXERCITATIONE

MENTIS . PRAESENTIAM . SCIENTIAE . AT . QUE . ERVDITIONIS . OMNIGENAE . THESAVROS

AMPLISSIMOS . DIGNITATIS . ORADVS . AVCTORITATEM . FORTVNAM

IN . BONVM . VTILITATEM . QVE . PVBLICAM . ADEO . CONTVLIT

VT . TANTIS . IN . OFFICIIS . VICTIMA . DEPERIRET

IOSEPHVS . TACCONIVS

STVDIORVM . MODERATORI . PATRONO . COMPATRI . AMANTISSIMO

DOLORIS . GRATI . QUE . ANIMI . ERGO

VIXIT . ANNOS . LIX . MENS . II . DIES . XVI

PVBLICVM . ELATVS . EST . FVNVS . NON . MAI . MDCCCXLV.

Confidis teipsum esse ducem coecorum, lumen eorum qui in
tenebris sunt, eruditorem insipientium, magistrum infan-
tium, habentem formam scientiae et veritatis in lege.

Paul. ad Rom. 11, 19-20,

ELEGIA

FLEBIMUS; hoc superest: Fatum violentius urget;
Sunt mala continuis multiplicata malis.
Flebimus; egeritur lacrymis dolor; anxia luctu
Non expectato pectora laesa tument —
Tu ne igitur mihi iucundum, sanctissime, lumen;
Perpetuum columen, perpetuumque decus:
Tu morum, et vitae specimen sine labe peractae;
Tu praesens miseris visus ubique Deus;
Tu iuvenum sidus, quibus est data cura Minervae
Sacra verecundâ sustinuisse manu;
Tu pietate simul coelesti insignis, et alti
Viribus ingenii, corpus inane iaces?
Me miserum! heu, quantos rapuit mors dira triumphos!
Quot bona quam parvo tempore lapsa cadunt!

Qui tibi succensis mitissima sensibus auxit
Pectora, divini spiritus oris, Amor;
Ipse tibi ante diem properavit funeris horam:
Corruis, heu, tanto victima sacra foco!
Namque humanam aegris dum noto pignore praestas,
Dum praestas divam Relligionis opem,
Corripiunt tenues morbi contagia fibras,
Et subeunt medios tetra venena sinus.
Hei mihi! quid tardae valere Machaonis artes;
Quid deplorato publica vota viro?
Tu Coelum optabas; an vanum antistitis unquam
Ipse sui votum pertulit esse Deus?
Sic tamen, heu! sic fulta tuis tot pignora curis,
Sic miserum hoc linquis tempus in omne caput;
Cui nec tantum animos afflare in carmina vates;
Nec tantum auspiciis consuluisse bonis,
Ante sed aeternas voluisti impensius aras
Te quoque solemni sistere iure patrem!
Pro quibus immemori nunquam rubigine tangar;
At mihi perpetuo tempore sanctus eris:
Utque prius colui dum vitae cara manebant
Lumina, qua potero nunc ego mente colam;
Et lacrymis madefacta, novi monumenta doloris,
Ante tuos cineres plurima sarta feram;

Teque iterumque iterumque vocans, animamque precatus,
    Adiiciam sanctas, thure calente, dapes.
Scilicet haec tumulto feralia munera semper
    Tactus inextincto vulnere solvet amor.
Quod mihi si facilis tribuisset Iuppiter artem,
    Qua celebrata virûm nomina morte carent,
Te canerem, et tua facta aëvo memoranda futuro,
    Notus et immensa posteritate fores...
Quid loquor! aut quo me gratae vis fervida mentis
    Abstulit! Ipse tui nominis auctor eris.
Ut vigil in campis peragrans apis omnia circum,
    Et parat, et magnum sedula fundit opus;
Sic etiam assiduis tibi parta laboribus ingens
    Fama, viget propriis non obitura notis:
Grandis enim in scriptis, vives quoque grandis in illis,
    Qui iam praesidio convaluere tuo;
Tantaque nec tardis benefacta nepotibus unquam
    Deficient moestis enumerare modis.
Orba viro coniux, te nata parentibus orba,
    Te deserta fleat squalida semper anus;
Quisquis et exhaustus gemit omnibus, omnium egenus,
    Quisquis et invisio carceris igne calet;
Et quae conveniens, nova spes, simul undique pubes,
    Pendebat labris officiosa tuis,

Cum , circumfusâ per templa urbemque caterva,
Magna Dei atque hominum iura diserta dabas.
Sic bene Socraticis quondam sapientia dictis
Graeca penetrales imbuunt alma focos;
Sic animos rapuere vagos praecepta Lycei;
Sic docuit celebres Porticus ampla choros.
Quin sacra tergemini redimitus tempora villis,
Qui tenet imperio solis utramque domum;
Per quem sancta tuos praecinxerat infula crines
Quâ vetus argolicas excipit ara preces:
Borbonidumque decus , Patriae rectorque paterque,
Te duce Palladiae cui nituere faces,
Extinctum doleant sibi iam tot honoribus auctum,
Totque animi indicibus , muneribusque caput.
Tu tamen aethereas meritis invectus in arces,
Cuncta hominum spernis praemia , cuncta bona :
Ventorumque iras , et saevi fulminis ignes,
Et quaecumque polo sydera sparsa micant,
Sub pedibus revoluta vides , nec inania mundi
Proelia , nec luctus , nec labor ullus adest :
Sed sincera quies pariter , sincera voluptas,
Gloria sed nullo sollicitata metu ,
Et quae mortali nec fas comprehendere sensu
Gaudia , supremum non habitura diem.

Quod modo si qua etiam veteris vestigia formae,
Et quidquam studii, quod fuit ante, manet,
Instaurare novo liceat commercia cultu,
Parcarum indocili dissociata manu;
Andresiumque tuum, ante omnes doctumque piumque
Complecti... Aeternum, o, terque quaterque mihi
Salvete, Andresii manes, venerabilis umbra,
Nunquam animo atque oculis eripienda meis!
Ima tenet memoris tibi condita pectoris ara,
Qua vigil accensos ventilat aura focos:
Et quoties nomen diuturna in vota vocavi!
Et quoties lacrymas ebibit illa meas!
Substitit incoeptis cursus juvenilibus, ex quo
Fata mihi tantum praeripuerunt ducem,
Continuoque simul luctu patrumque, patremque.
Heu quam nigra malum tunc dedit omen avis!
Sed magis in nostras iamdudum prospice sortes;
Altera proripuit lampas amica iubar.
Fortunati ambo! Super ardua limina Divum
Vestra coronatis vita triumphat equis:
At me versantem per amara pericula ponti
Durius in tenebris aspera iactat hiems.

VH 1
1513132

QUANDO ULUM INVENIENT PAREM!